

Nytte, ja, paa dens Uundværlighed. Jeg har endogsaa set en enkelt Mand, en Repræsentant for den personlige Friheds Værn, paa et Møde — han blev ganske vist opfordret til at udtale sig — sige, at Spiritus ansaa han for at være en Nødvendighed. Jeg nedlægger en Protest mod denne Opfattelse. Jeg tror, det er rigtigt at gøre det, naar man behandler en Sag af denne Rækkevidde, thi man er ikke født med Trang til Alkohol, den menneskelige Natur er heller ikke indrettet paa, at man skal have det. Trangen dertil er en Vane, det er Resultat af Opdragelse, af Kammeratskab, slet Kammeratskab maaske, og der er Tusinder, som lider derunder. Lovgivningsmagten har Ret til at gribe ind her af Hensyn til Slægtens Ve og Vel, af Hensyn til Samfundets Sundhed, af Hensyn til Fremtidens Kaar, og det er kun ud fra disse Hensyn, at jeg for mit Vedkommende er Afholdsmand, fuldt respektierende andres personlige Frihed.

For Resten er det mærkeligt, at man fra den Side, der nu taler saa meget om den personlige Frihed, vil fastholde, at man kæmper ubetinget for Frihed. Lad mig f. Eks. gøre opmærksom paa, at den ærede Folketingsmand, jeg før nævnte — jeg har overordentlig megen Sympati for ham som Kollega —, ikke selv kan sige sig fri for at gøre Indskrænkninger i Friheden, han er i alt Fald for Kommunalraadenes fortsatte Indgriben med Hensyn til, hvorvidt der skal være Kroer eller ikke. Hvis man her gør blot den mindste Indrømmelse, har man allerede erkendt, at man ikke tror paa den ubetingede Frihed. Han er ogsaa med til at holde paa Lukning fra Kl. 5 til Kl. 8 Morgen. Som sagt, saa snart man begynder at gøre Indrømmelser, har man ikke længere Lov til at staa som Repræsentant for den ubetingede Frihed. Jeg vil spørge i al Almindelighed, hvor er Grænsen for Frihed? Man kan dog ikke længere staa paa Standpunktet: fri Næring, det er nemlig det eneste Standpunkt, der virkelig respekterer den fuldstændigste Frihed ogsaa paa Drikke-trafikens Omraade. Jeg gad se, hvor mange ærede Rigsdagsmænd der staa paa dette Standpunkt. Jeg mindes fra sidst, da vi havde Sagen til Behandling i Folketinget — jeg tog som mit Partis Ordfører Standpunkt til de Bestemmelser, der nu i alt væsentligt findes i den gældende Beværterlov, da var der en tapper Mand — det skal jeg tilstaa —, der sagde: Jeg staa paa Standpunktet: fri Beværternæring — et Standpunkt, der ogsaa en Gang var Flertallets i Køben-

havns Kommunalbestyrelse — med den Indskrænkning, der kan gøres ved, at man kræver lyse, luftige og bedre Lokaler, mere Æstetik og mere Sundhed. Den Mand var for Resten Formanden for min Partigruppe, og han var alene, der var ingen, som fulgte ham.

Jeg hørte i Gaar det ærede Medlem, som repræsenterer Erhvervspartiet (Laurits Jensen), holde en lang Tale, i hvilken han fremlagde sine Synspunkter og gjorde det meget tilforladeligt, men trods al den Kritik, jeg hørte fremsat af det ærede Medlem om Lovforslaget, som det foreligger, om Tilstandene, som de er, fandt jeg heller ikke hos ham Standpunktet: fuld Frihed, og det ligger i, at der er ingen af de Herrer, som tør opretholde det Standpunkt. Man maa erkende, at hvor der er Tale om at møde Alkoholismens Farer for Individ, Hjem og Samfund, kommer man ikke udenom Lovforanstaltninger, og Spørgsmaalet er blot, hvor langt man vil gaa. Jeg hører ikke til dem, der mener, at man kan paatvinge et Folk, der er opdraget under den almindelige Valgret, et Folk, der har en høj Oplysning, sammenlignet med saa mange andre, noget, det ikke selv vil. Jeg gaar videre, jeg vil end ikke være med til Gennemførelse af videregaaende Lovforanstaltninger, naar jeg ikke ved, at der bag deres Vedtagelse staa et Folk, der virkelig fuldt og frit er oplyst om Tilstandene, og som kan stemme uden ydre Paavirkning, thi jeg tror ikke paa Gavnigheden af Foranstaltninger, naar de ikke er et Udtryk for, hvad Folket selv vil paalægge sig under Hensyn til, hvad Nødvendigheden byder, og hvad Kulturen kræver.

Der er talt meget om dette Lovforslags Indhold, og jeg skal ikke fordybe mig for stærkt i Indholdet af de enkelte Paragraffer, jeg har blot villet fremdrage visse Synspunkter, men jeg maa dog sige, at skønt man mener det nødvendigt at fortsætte med Indgrebene i den frie eller delvis frie Beværternæring, i Forholdene i By og paa Land, har man alligevel ladet visse Ventilene staa aabne. Der foreslaas f. Eks. her en ny Institution, som man kalder Overbevillingsnævnet, det skal væsentlig træde i Stedet for Indenrigsministeren, og man maa haabe, at dette Overbevillingsnævn vil kunne skønne ret. Jeg mener, det vilde være rigtigt, om man fulgte den Regel, jeg før opstillede: at man skal være forsigtig med at gennemtrumfe noget; der vil utvivlsomt være Omraader, hvor man ikke skal prøve paa at